

Чергова провокація.

Світові провокатори — московські більшовики пустили через своїх закордонних агентів чергову брехню про Уряд Української Народної Республіки. Легковірна преса, під впливом тих агентів, повідомила ніби Уряд Польщі, розпочав переговори з Президентом У. Н. Р. Андрієм Ливицьким, обіцяючи допомогу в боротьбі проти Москви і одночасно вимагаючи уступлення на користь Польщі частини Українських земель. Коли-ж, мовляв, А. Ливицький не дав своєї згоди, то, ніби, Уряд Польщі звернувся до генерала Сальського, який на все погодився, скинув А. Ливицького, оголосив себе диктатором і став на чолі У. Н. Р. Андрій-же Ливицький, ніби, творить коло себе в Чехословаччині новий громадський центр з участю різних політичних партій.

Зесь цей комунікат є підлою брехнею, висаною з брудного чекістського пальця, від початку й до кінця. А що брехня чекістського походження, то її відхорпила вся московська преса закордонна і комуністична преса в Росії і на Україні. Вся спідома еміграція українська не потребує сиротства, бо знає всю однодумність, послідовність і непохитність не тільки Андрія Ливицького та генерала Сальського, а й всіх тих, що стоять на чолі нашої визвольної боротьби...

Тому звертаємось тільки до громадянства на Україні і категорично стверджуємо, що Уряд УНР, з Президентом Андрієм Ливицьким на чолі, неохотно продовжує боротьбу за визволення України з-під московського ярма. Жадних пропозицій нашому Урядові Уряд Польщі не робив ніяких переговорів між Урядом У. Н. Р. і польськими урядовими чинниками не було і нема. Ніякого розходження між членами Уряду або між А. Ливицьким і членами Уряду не було і не буде!

Така сама однодумність панує серед військової та цивільної еміграції української, що працює під проводом Уряду У. Н. Р. і яка не складе своєї зброї аж до близької перемоги.

Наш законний Уряд непохитно стоїть на ґрунті боротьби за самостійність та державну незалежність України та за республікансько-демократичний устрій Української Держави. Генерал Сальський є Військовим Міністром; він має повне довіря з боку громадянства, Уряду та Головного Отамана Андрія Ливицького, Зверхнього Вождя армії У. Н. Р.

Корчить нашим сусідомкам „розвал У. Н. Р.“! Десять років панують воли на Україні, десять років наш законний Уряд з армією і громадянством поземіряються за межами рідного краю, — здавалося-б час і забути, чия заслуженість сучасним володарям нашої землі. Часом частина нашого громадянства, тим на Україні, забуває про своїх земляків-вигнанців, — так ворог не дає забути. Ворог краще знає, з якого боку загрожує йому небезпека. Ворог добре знає значіння євности та непохитности в боротьбі.

То хай-же пам'ятає ворог, що нема тієї сили, яка-б захитала міць і твердість нашого національно-державного проводу! Хай пам'ятає, що наша боротьба закінчиться тільки на межах звільненої батьківщини! Хай жахнеться й падає нашого жовтоблакитного прапору, бо вже швидко той скривавлений прапор замче на вулицях вільного золотоговерхого Києва! Хай зрозуміє ворог нарешті, що нам непотрібна жадна диктатура, бо диктатором нашим є серце кожного патріота, кожного борця за визволення! Лиш така диктатура дасть Україні перемогу, а лицарям-борцям — невмирущу славу.

Першому борцю за визволення Симоніві Петлюрі — вічна пам'ять!

Веконанцеві його заповітів — незломному Урядові У. Н. Р. — слава!!!

Український Революційний Комітет.